

Sága alternativní pravice aneb tudy cesta nevede...

Autor: Greg Johnson

Předchozí části: první, druhá, třetí.

Bělošský nacionalismus 1.0 & 2.0

V roce 2015, kdy se nová alternativní pravice postupně začínala sžívat s myšlenkou bělošského nacionalismu, měla většina s ní spojených lidí jen velice matné povědomí o předchozích generacích hnutí. (*Blogger*) Lawrence Murray se například svěřil s tím, že „osobně nikdy neslyšel o [Williamu] Pierceovi ani [Davidu] Dukeovi... dokud nenarazil na alternativní pravici.“ [1]. Jeho zkušenost je ovšem pro mladé alternativní pravičáky (mileniálové a generace Z) vcelku typická.

Lidé na alternativní pravici si s jistou dávkou domýšlivosti navykli označovat bělošský nacionalismus generace svých rodičů jako „White Nationalism 1.0“, alternativní pravici pak jako „White Nationalism 2.0“. Kromě jisté přezíravosti ke svým předchůdcům to svědčilo i o víře, že alternativní pravice představuje markantní zlepšení předchozího stavu, s čímž jsem souhlasil. K opomíjení postav jako **Pierce** nebo **Duke** novou generací hnutí však až příliš často docházelo na základě mylných představ, získaných především z mainstreamových médií. Přišlo mi dost hanebné přebírat nepřátelskou propagandu. Když jsem se tak s podobnými názory setkával na soukromých fórech, snažil jsem mladé lidi vybízet k hlubšímu poznání i poučení z dějin hnutí „1.0“. To sice z velké části neuspělo, učení se z chyb však tvoří nedílnou součást úspěchu. Někteří lidé si však ze svého studia odnesli lekce hodně kontraproduktivní.

Zkraje roku 2017 jsem si začal všímat stále neklamnějších náznaků posunu k myšlenkám i

přístupům hnutí „1.0“. Stále častěji se tak objevovaly:

Přesvědčení, že německý národní socialismus představuje jedinou autentickou formu bělošského nacionalismu.

Volání po masové likvidaci nebělochů, lidí v rasově smíšených svazcích a homosexuálů, které jako by vystoupilo přímo ze stránek *Turnerových deníků*.

Zřetelný vzestup postoje k ženám, který lze právem označit za misogynní, včetně neblahého memu o „bělošské šarí“ a snah umlčet ženské hlasy uvnitř hnutí.

Obrození skinheadské subkultury nezřízeného pití a konzumace drog.

Návrat k demonstracím v stejnokrojích (tedy častěji jen pokusech o ně) a pouličním šarvátkám s levičáky.

Zcela negativní důsledky tohoto smýšlení i chování nebylo nijak složité předpovědět. Přesto je přední hlasy alternativní pravice nejen tolerovaly, popřávaly jim sluchu, ale dokonce je samy prosazovaly. (Dodejme však, že ačkoliv bývá David Duke běžně řazen k bělošskému nacionalismu „1.0“, žádné z uvedených myšlenek ani postojů nevyznává.)

Tyto „1.0“ ideje jsou v první řadě nejlepší cestou k marginalizaci a nezdaru.

Nejvhodnějším způsobem šíření myšlenek bělošského nacionalismu je zdůraznit, že jde o politickou filozofii vycházející z lidské přirozenosti, podporovanou společenskými vědami i politickou zkušeností a pevně ukotvenou v politické tradici všech bělošských národů. Tím nejhorším způsobem šíření myšlenek bělošského nacionalismu naopak je označit všechny formy etnonacionalismu za nedostatečné a falešné – s výjimkou té německé, na hlavu poražené v roce 1945 a od té doby vytrvale zatracované.

Ve své knize *The White Nationalist Manifesto* se snažím ukázat, že bílá rasa dnes čelí genocidě a bělošský nacionalismus je tím nejlepším politickým systémem pro její zastavení a znovuvytvoření zdravých bělošských komunit. Tou nejhorší metodou, jak naše lidi přesvědčit, aby vzdorovali proti nim namířené genocidě, naopak je vyzývat ke genocidě ostatních.

Mezi zjevné politické poučky patří mj. fakt, že šance hnutí dosáhnout úspěchu rostou úměrně tomu, čím více lidí stojí na jeho straně a naopak čím méně lidí bojuje proti němu. Dá se toho docílit v zásadě dvěma způsoby. Zaprvé musíme pod svými prapory shromáždit co nejvíc našich lidí. Za druhé se pak musíme pokusit roztříštit nepřátelský blok tím, že z některých jeho příslušníků učiníme spojence, sympatizanty nebo alespoň „neutrály“.

Budeme-li však ve vlastních řadách tolerovat hlasatele genocidy, těžko kdy přilákáme smysluplný podíl našich lidí, protože takto morálně odporné názory přitáhnou k hnutí snad jedině psychopaty. Normální lidi však nepochybně odpuzují. Tito lidé v první řadě hrají do karet propagandě, určené k vyvolání bělošské viny, podle jejichž šířitelů se naše rasa provinila jedinečně ohavnými skutky, a její zánik tak nebude žádnou velkou ztrátou. Krom toho také posilují početnost i jednotu tábora protivníka, protože žádný normální neběloch nemůže za takové situace sympatizovat ani být lhostejný k našemu hnutí, tím méně jej podporovat.

Pro ideologické zastánce rovnostářství je obyčejný realismus stran rasových odlišností „nenávisť“ a nejinak je tomu i v případě realistického přístupu k odlišnostem obou pohlaví, který bez váhání označují za „misogynii“, tedy nenávisť k ženám. To však neznamená, že neexistuje celá řada rasových realistů, kteří skutečně ostatní rasy nenávidí, často až nadšeně, bez sebemenších známek zdrženlivosti či zdráhání se. 2] Velkým uměním není ani najít v našich kruzích muže, kteří jednoduše nenávidějí ženy.

Řada z těchto rasovou nesnášenlivostí pohlcených lidí si plně neuvědomuje, že hlavním smyslem našeho hnutí je multikulturní močál, v jehož hlubinách se tolik daří rasové nesnášenlivosti, vysušit – ne se v něm rozkošnický „rochnit“. Čím více se role hnutí bude omezovat na poskytnutí prostoru k projevům nenávisť, tím méně pravděpodobné bude dosažení našeho cíle: vytvořit společnost prostou rasové nenávisť.

Totéž platí pro misogyny: chceme vysušit také močál zahnívající (kontra)kultury, kde se tak skvěle daří nedůvěře i nesnášenlivosti mezi pohlavími – ne jim nabídnout další kazatelnu, aby z ní do prázdna dštili své jedovaté sliny. Musíme se čelem postavit skutečnosti, že čím víc bude naše hnutí sloužit hlavně jako útočiště pro narušené lidi, kde mohou ventilovat svou zášť, s tím menší pravděpodobností se mu povede skutečně vytvořit společnost zdravých rodin i sexuálních norem.

Politika nemůže nahrazovat terapii. Pokud bude naše hnutí připomínat skupinovou terapii – navíc vedenou šílenci – zůstanou jeho šance na prosazení svých politických cílů na bodu mrazu.

Tak třeba ona nešťastná „bělošská šaría“ vzala morálně zdravé a užitečné pravdy o rozdílech mezi pohlavími a jejich náležitých rolích v rodinném i celospolečenském kontextu a ke škodě všech zúčastněných je spojila s terminologií evokující dětské nevěsty, smluvená manželství, skupinová znásilnění, sexuální otrokářství, mnohoženství, ženskou obřízku, kyselinové útoky, *pardu* a oblékání se do ubrusů.

Zopakuji, že šance našeho hnutí uspět vzrostou, pokud bude v našich bojovat více lidí a méně jich bude stát proti nám. Proto je tak kontraproduktivní, tím spíš pro už tak nevelké a okrajové hnutí, vyvolávat agresivní kampaně proti celým skupinám bělochů, kteří by mu potenciálně mohli pomoci, včetně větší poloviny bílé rasy, tj. ženám.

Ve svých esejích „*Redefining the Mainstream*“ (Nově vymezený mainstream) a „*Against Right-Wing Sectarianism*“ (Proti sektářství na pravici) ukazují, že bělošský nacionalismus zvítězí v momentě, kdy se jeho zásady stanou bernou mincí zdravého rozumu kulturního a politického středního proudu. Na těchto principech totiž není nic z podstaty pravicového: přesvědčení o nezbytnosti rasového rozměru evropské identity; přesvědčení, že bílá rasa je terčem pomalé genocidy, která má podobu propagace nízké porodnosti bělochů a masové nebělošské imigrace; víra v nutnost vytvoření suverénních bělošských států s prorodinnou politikou coby řešení genocidy bělochů a konečně také přijetí skutečnosti, že Židé hrají nepominutelnou úlohu v nastavení podmínek pro genocidu naší rasy i ve snahách zastavit naše snahy tomu zabránit. Prozatím však bělošský nacionalismus zůstává pravicovým

hnutím, což nás ovšem staví před poměrně ošidný problém.

Abychom mainstream nasměrovali k bělošskému nacionalismu, musí se naše poselství vymanit ze svého stávajícího pravicového zámatku a naplno roztáhnout svá křídla. Měnit kteroukoliv z našich ústředních zásad s ohledem na mainstream by však nedávalo smysl: naším cílem přece je přizpůsobit mainstream podle našich zásad. Jediné, co tak můžeme změnit, je forma našeho poselství a prostředky jeho komunikace. Proto musíme vytvořit „balíčky“ hlavních zásad bělošského nacionalismu, speciálně uzpůsobené pro jednotlivé bělošské skupiny a zájmové okruhy. Krom toho musíme alespoň z části nebělochů učinit své spojence a sympatizanty, nebo je alespoň přesvědčit, že jim náš triumf nijak neuškodí.

Nebude to pochopitelně nic snadného a nám se jen velmi pomalu daří zjišťovat, jak vlastně na to. Mnohem jednodušší tak asi je říct, co s jistotou fungovat nebude: v první řadě je to neochvějná víra, že ideje bělošského nacionalismu musejí být nedílně spojeny se sáhodlouhým seznamem pravicových „přílepků“. Toto pravičácké sektářství považuji za spolehlivou cestu do pekel. Bělošský nacionalismus „1.0“ byl nezpochybnitelným mistrem této neblahé hry.

Bezpečně ovšem víme, že vítězství není nemožné. Není to totiž nijak dávno, co byly probělošské ideje kulturně i politicky všeobecně přijímané a dokonce dominantní. Krom toho byla stávající nadvláda protibělošského smýšlení nastolena přesně těmi metapolitickými postupy, jež chceme využít k jejímu svržení. Čím dříve přestaneme dělat to, co nefunguje, a začneme věnovat větší úsilí tomu, co naopak funguje, tím rychleji přijde také naše vítězství.

Musíme proto např. zaujmout vyvážený postoj k pití, drogám a dalším nezdravým návykům. Na jedné usiluje totiž naše hnutí o vytvoření lepší společnosti. Na té druhé však jsou lidé uvnitř našeho hnutí plodem hluboce nemocné společnosti, kterou bychom rádi překonali. Proto je pro mladší obecnost tak autenticky blízké sledovat, jak si **Millennial Woes** (online persona skotského youtubera jménem Colin Robertson) ve svých videích připaluje jednu cigaretu od druhé nebo poslouchat podcasty očividně zkouřených a/nebo opilých moderátorů i hostů.

Představte si ale, že si je naladíte za deset let, jen abyste zjistili, že se u nich v tomto ohledu vůbec nic nezměnilo. Jistě byste si pomysleli, že se někde muselo něco zásadního pokazit a velká příležitost tak vyšla nazmar: smyslem autenticity, která usnadňuje vytvoření pouta s publikem, by mělo být své posluchače nebo diváky vést. A nejen to, ale také pomoci jim stát se lepšími. Těžko však můžeme tlačit ostatní k lepším životům, když je sami nebude žít. Atmosféra oslavování nebo tolerance všemožných závislostí je tak přinejlepším kontraproduktivní: z hnutí se tím namísto cesty ven z moderní dekadence rychle stává jen další z mnoha jejích slepých uliček. Jak máme vzdorovat sestupné spirále celého moderního světa, když se nedokážeme úspěšně postavit ani svodům svých vlastních drobných neřestí?

Pokuste si na moment představit, že by hnutí zavedlo „Generální rozkaz č. 10“ z románů **Harolda Covingtona**: Po dobu trvání boje nebude žádný bělošský nacionalista užívat alkohol ani drogy.^{3]} Získali bychom tím hodně a neztratili nic. Drogy i alkohol v první řadě snižují

schopnost úsudku i celkovou efektivitu, což vede ke špatným rozhodnutím i bídne realizaci plánů, to vše s předvídatelně kontraproduktivním efektem. Zadrugé dostávají drogy i alkohol lidi do potíží se zákonem, což je jeden z hlavních způsobů, jak se lidé stávají informátory a sabotéry. Zatřetí drogy i pití polykají prostředky i čas, které by se daly vynaložit mnohem účelněji. Začtvrté podobný požadavek vzdát se svých neřestí jasně dává najevo serióznost naší věci, která si nejen žádá osobních obětí, ale také z nás dělá lepší a ctnostnější lidi. A konečně bychom také zavedením nulové tolerance alkoholu a drog vypudili ze svých řad ty, kdo staví požitkářství nad věc celé rasy. Představme si, jak by alternativní pravice vypadala, kdyby někdy počátkem roku 2016 zaujala tento étos. Pomyslete, čemu všemu jsme se mohli vyhnout.

Podobně nuancovaný by měl být také náš postoj k obrodě protestů ve stejnokrojích a potyček s komunisty. Stará pravice (autor tak označuje meziválečná fašistická hnutí – pozn. DP) se zrodila v ohni bitek s rudými v evropských ulicích. Nějakou dobu po Trumpově zvolení to vypadalo, jako by se něco z té doby vrátilo: maskovaní komunisté z Antify na ulicích ve velkém napadali Trumpovy příznivce, včetně bělošských nacionalistů. Napadení se pochopitelně chtěli bránit. Tento impuls trochu otestovat situaci a zjistit, jak se věci mají, byl ostatně zcela přirozený. V jistém momentě se však veškerá opatrnost i soudnost vytratily a pohltila nás euforie a velikášství. Výsledkem byla demonstrace *Unite the Right* ve virginském Charlottesville s katastrofálními dopady, jejichž definitivní účet ještě nebyl vystaven.

Charlottesville nám přineslo cenné poznatky, jež si mnozí aktivisté skutečně vzali k srdci: neplánujte své akce v nepřátelských baštách. Nevyhlašujte je měsíce předem, jen to nepříteli poskytne čas na přípravu. Nespolehejte se na nepřátelská média, že srozumitelně přetlumočí naše poselství. Nevěřte policii, že bude dohlížet na dodržování zákona tam, kde by to posloužilo naší věci. Na bělošské nacionalisty čekají vyhazovy z práce, démonizace v médiích, ztěžování samotné přítomnosti na internetu i trestní stíhání protibělošským establishmentem, na „antifašisty“ zacházení v bavlnce. Nemáme dost lidí, peněz, funkčních institucí ani sympatií veřejnosti, abychom se pouštěli do podniků jako *Unite the Right*. Levice má *de facto* nevyčerpatelné legální i finanční zdroje, s jejichž pomocí nás může sužovat nejrůznějšími žalobami, které mají spíš než se domoci spravedlnosti za cíl vyčerpat a dovést nás k bankrotu, případně pak v průběhu občanského řízení odhalit totožnost našich aktivistů i dárců. Nám bohužel zdroje potřebné k adekvátní obraně scházejí.

Hlavní ponaučením z Charlottesville tak je nutnost realistického zhodnocení silných a slabých míst establishmentu i našeho hnutí a následného soustředění se na to, co skutečně funguje. Protivník má výhodu v mnoha klíčových oblastech: disponuje ohromným množstvím lidí, nevyčerpatelnými finančními prostředky i pevnou kontrolou nad nejdůležitějšími společenskými institucemi. Totéž ovšem v zásadě platí o každém establishmentu – až do okamžiku, kdy dojde k jeho svržení. Hlavní slabinou protivníka pak je jeho zaryté prosazování morálně ohavného a společensky škodlivého programu, založeného na lžích. Krom toho je také zkorumpovaný, dekadentní, krutý a pošetilý.

Naše slabiny jsou zrcadlovým obrazem silných stránek protivníka. Naše hnutí je titěrné a má prázdné kapsy. Nemáme prakticky žádné vlastní instituce a jsme tak vydáni na nemilost

institucím ovládaným nepřáteli. Ale znova – toto v určitém momentu platí v podstatě o každém revolučním hnutí, včetně těch, jež nakonec svých cílů dosáhnou.

Zrcadlovým obrazem protivníka jsou i naše silné stránky. Protivníkem prosazovaný program, založený na nesčetných lžích o lidské přirozenosti, vede k nenávisti, konfliktům a nakonec i genocidě. Námi navrhovaná politika vychází z poznání pravdy o lidské přirozenosti, takže rizika etnických střetů, nenávisti i genocidy se při její aplikaci razantně snižují. Předkládají špatné argumenty podepřené dvojí metrem, v jejichž dekonstrukci jsme mistry. Jsou k smíchu a my se stali experty v tom se jim vysmívat a ostouzet je.

Dokud jsme napadali slabiny protivníka našimi silnými zbraněmi, dosahovali jsme pozoruhodných metapolitických úspěchů. Jakmile si však někteří z nás troufli na výpad z relativně slabých pozic proti nejmocnějším nepřátelským baštám, byli nemilosrdně rozdraceni. Ti z nás, kdo dosud vytrvávají v boji, se do aktivismu buď nikdy nepustili, nebo se urychleně vrátili k osvědčeným metapolitickým metodám: tj. organizaci komunity a propagandistické válce. Do této kategorie mimochodem řadím také strategie využívající propagandu činu s nízkým rizikem a vysokým potenciálním ziskem, jak ji umně rozvíjejí identitáři v Evropě i Americe.

Je sága alternativní pravice u konce, nebo v ní ještě zbývá dopsat další kapitoly? Tato otázka by pro nás podle mě neměla být příliš důležitá. I pokud je totiž alternativní pravice mrtvá, bělošský nacionalismus i bělošská politika identity rozhodně žijí a to, na čem skutečně záleží, nejsou symboly, nýbrž skutečná témata. Alternativní pravice nám byla „jen“ značkou, užitečným zastřešujícím pojmem, který vytvořil diskurzivní prostor, v němž se bělošští nacionalisté mohli pohybovat, stýkat a ke svým myšlenkám obracet lidi nacházející se blíže mainstreamu. Richard Spencer však svou „Hailgate“ tento prostor rozboural. Takto osekané Spencerovo hnutí následně v Charlottesville prožilo své Waterloo. V této chvíli je hnutí alternativní pravice mrtvé a jeho značka nenapravitelně pošpiněná. I když se vždycky nespíš najdou nějací lidé, kteří se k alternativní pravici budou hlásit – stejně jako vždy narazíte na někoho, kdo si říká nacist – bude to hlavně vzdorovité gesto vlastní marginalizace. Těm, kterým skutečně záleží na vytvoření budoucnosti pro bílou rasu, tak nezbyde než odložit alternativní pravici stranou a začít se poohlížet po novém nacionalismu.

* * *

Poznámky:

1] Cit. v Hawley, *Making Sense of the Alt-Right*, s. 80.

2] Pro opačný přístup viz např. Greg Johnson, „Confessions of a Reluctant Hater.“

3] Viz mou recenzi prvního kvarteta „severozápadních románů“ Harold Covingtona „Zrození národa“ a „Drug Legalization in the White Republic“, vymezení libertariánského postoje, který jsem ovšem kvůli ničivému dopadu drog na bělošské společenství postupně opustil.

Esej Grega Johnsona *What is the Alternative Right? Part 4* vyšla na stránkách Counter-Currents Publishing 15. listopadu 2018.